

АДВЕНТИСТСЬКИЙ ВІСНИК

№ 3 (357)
Березень 2020

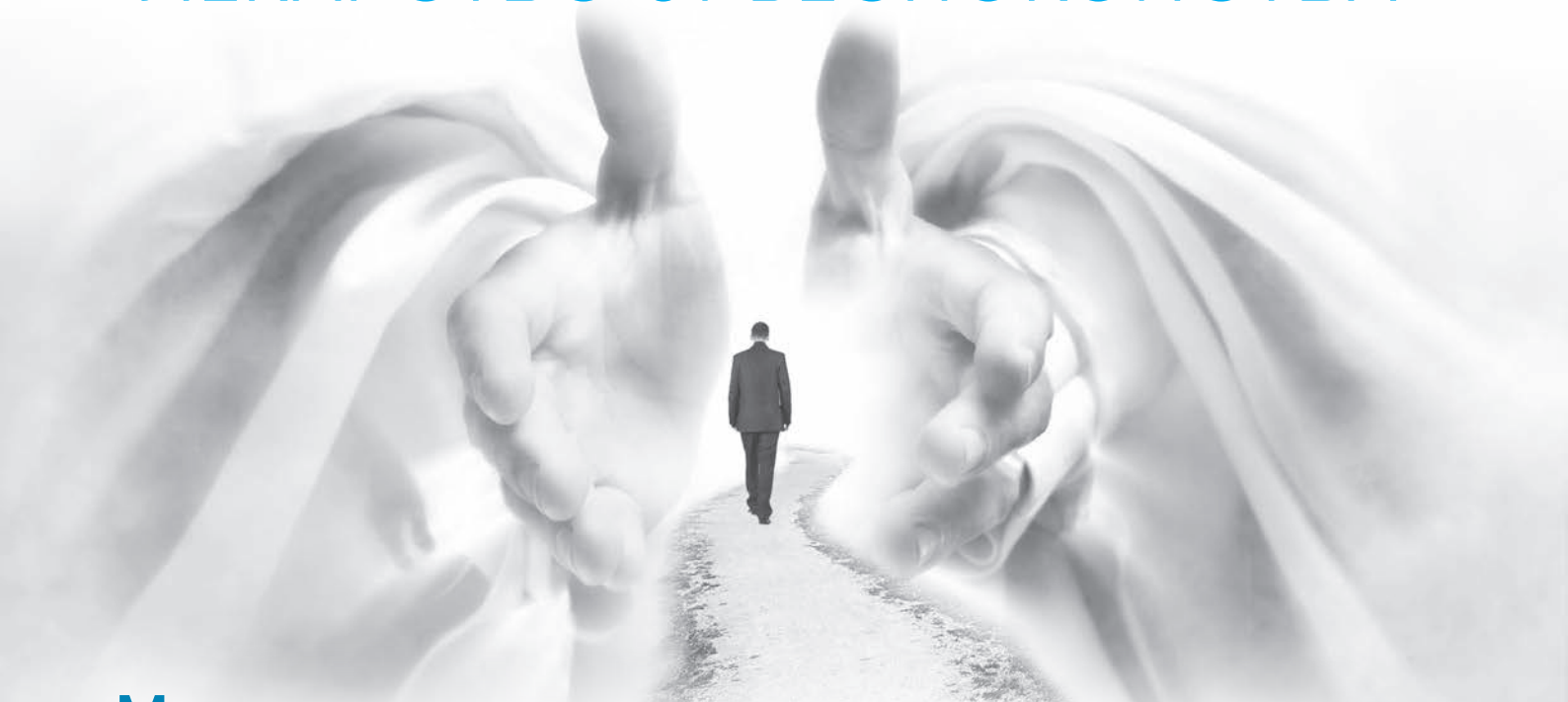

Бог є любов

газета Церкви адвентистів
сьогомого дня в Україні

Адвентистский ВЕСТНИК

ЛЕКАРСТВО ОТ БЕСПОКОЙСТВА

Мы живем в последнее время и все чаще слышим новости о войнах, катаклизмах, эпидемиях, которые нас смущают и огорчают. Человечество нуждается в оазисе чистоты, доброты, мира, взаимопонимания, чтобы тревоги и волнения исчезли. Господь ведет Свою Церковь, но не всегда этот путь нам приятен и понятен. Иногда мы бы следовали другой дорогой. Наверное, если бы у нас был выбор избрания нашего пути, мы бы выбрали, как нам кажется, лучший. На этом пути мы бы исключили болезни, недопонимания, распри, склочных соседей, негативных сотрудников, плохого супруга или супругу, непослушных детей и многое другое. Нам нужно осознать, что мы в руках Бога, Он нас ведет и допускает переживания, чтобы мы чему-то научились.

2

Пам'ять

4

Я знаю поток

6

Люди, прозревшие
для добра

10

Ти перебуваєш
там де маєш бути

14

ЛЕКАРСТВО от беспокойства

Мы живем в последнее время и все чаще слышим новости о войнах, катаклизмах, эпидемиях, которые нас смущают и огорчают. Человечество нуждается в оазисе чистоты, доброты, мира, взаимопонимания, чтобы тревоги и волнения исчезли. *«Мир Божий, который превышает всякого ума, соблюдает сердца ваши и помышления ваши во Христе Иисусе»* (Флп. 4:7). Господь ведет Свою Церковь, но не всегда этот путь нам приятен и понятен. Иногда мы бы следовали другой дорогой. Наверное, если бы у нас был выбор избрания нашего пути, мы бы выбрали, как нам кажется, лучший. На этом пути мы бы исключили болезни, недопонимания, распри, склочных соседей, негативных сотрудников, плохого супруга или супругу, непослушных детей и многое другое. Однако нам нужно осознать, что мы в руках Бога и Он нас ведет, допускает переживания, чтобы мы чему-то научились.

Часто человек хочет вести себя сам. Порой мы желаем вести своего супруга или своих детей. *«Ибо все, водимые Духом Божиим, суть сыны Божии»* (Рим. 8:14). Куда ведет Дух Божий? К добру, даже если нам не нравится этот путь. Люди от нас чего-то ожидают. Если бы дочь спросила меня, чего я от нее ожидаю, я бы предоставил ей целый список. Не только мы ждем от людей, от нас тоже ожидают. Бог ожидает, что мы будем Его сыновьями и дочерьми.

ПОТРЯСЕНИЯ НУЖНЫ

«Притом знаем, что любящим Бога, призванным по Его изволению, все содействует ко благу» (Рим. 8:28). **Мы часто говорим: «Я это знаю...». Христос спрашивает: «Ты знаешь, а как это тебя изменит? Как это влияет на твою веру?»** Было бы нам легче, если бы в стихе *«...призванным по Его изволению, все содействует ко благу»* слово «все» заменили на «кое-что»? Лично я бы иногда слово «все» убирал. Ведь порой я смотрю на неблагоприятную ситуацию и спрашиваю: «Господи, как это может способствовать моему благу?» Однако в Библии написано: *«Все содействует ко благу»*.

Сегодня, как никогда раньше, много людей серьезно болеют. Появляются неизвестные болезни, от которых, к сожалению, пока не нашли лекарств. Многие слышат диагноз «онкологическое заболевание». Мы только успеваем читать в молитвенных группах просьбы молиться о здоровье. Людей охватыва-

ют страх и отчаяние. Можно ли сказать, что это ко благу? Тем не менее мы читаем, что *«любящим Бога, призванным по Его изволению, все содействует ко благу»*. **Почему Господь допускает такие сильные потрясения в нашей жизни? Когда мы духовно засыпаем, нам необходимо что-то очень серьезное, чтобы мы проснулись.**

КАКОЕ СЕГОДНЯ ВРЕМЯ?

«Так поступайте, зная время, что наступил уже час пробудиться нам от сна. Ибо ныне ближе к нам спасение, нежели когда мы уверовали» (Рим. 13:11). Знаем ли мы сегодня время? А может, успокаиваемся и думаем, что так будет всегда? То, что 20 лет назад было аморальным и греховным, сегодня в мире считают нормой. Перед Вторым пришествием Христа будет такое состояние мира, как во дни Ноя перед потопом. Знаем ли мы время или думаем, что все это временно, все пройдет?

Сейчас время пробудиться от духовного сна. Вашу беду, трагедию, испытания Бог использует для Своей цели. Не надо их бояться, огорчаться, смущаться. Бог побуждает нас правильно посмотреть на сложившиеся обстоятельства. Они на добро для нас, для нашего спасения. Нам хорошо, когда нас никто не трогает, ничего о нас не говорит. Однако Господь нас пробуждает. Апостол Павел говорит, что *«ныне ближе к нам спасение, нежели когда мы уверовали»*. Насколько время спасения стало к нам ближе? К каждому по-разному, у каждого свой период.

«Ночь прошла, а день приблизился: итак, отвергнем дела тьмы и облечемся в оружия света» (Рим. 13:12). Если честно посмотреть на свою жизнь, ни с кем себя не сравнивая, на каждый день, на свои слова, невысказанные мысли, на свою реакцию, поступки, то мы находимся во тьме или во свете? Сегодня эти слова, как никогда раньше, должны нас волновать. Пришло время, когда Господь разными потрясениями призывает Церковь к

действию, чтобы она была Церковью, где люди становятся ближе к Богу, и перестала быть клубом по интересам.

Ночь прошла... Эти слова напоминают мне мою армейскую жизнь. Когда в армии я просыпался в 5:55 утра, а подъем в 6:00, то мне казалось, что у меня есть еще много времени. Я снова засыпал, и только голос дневального меня пробуждал. Это был самый неприятный голос, ведь он говорил, что ночь прошла. Прослужив некоторое время, я получил привилегии и мог иногда спать до семи утра.

Есть ли у нас привилегии? Говорят ли потрясения в нашей жизни и в мире, что мы можем еще поспать? Будет ли время еще что-то сделать, будут ли более широкие возможности? Времени нет, ночь прошла. Второе пришествие Христа приближается. Бог желает, чтобы в нашем характере не было ни пятнышка тьмы. Апостол Павел говорит, что необходимо очистить Церковь, чтобы не было ни пятна, ни порока (см. Еф. 5:25-27). Это можно сделать благодаря служению, действию. Это как в медицине: когда человек заболел, не двигается, лежит, кажется, что мышцы укрепятся. А на самом деле они атрофируются, от бездействия появляются пролежни. Потом возникают раны и человек может умереть. Так и наша духовная жизнь от бездействия может атрофироваться.

Прошла ли ночь в моей жизни? Приблизился ли день? Отверг ли я дела тьмы? Бог задает нам эти вопросы для того, чтобы мы получили лекарство от беспокойства.

«Как днем, будем вести себя благочинно, не предаваясь ни пированию и пьянству, ни сладострастию и распутству, ни ссорам и зависти» (Рим. 13:13). Почему люди ведут себя днем и ночью по-разному? Человек не грешит, потому что нет возможности, боится, что скажут люди, и боится Бога. Мы себя не ассоциируем ни с пированием, ни с пьянством, ни со сладострастием. Но когда вы в последний раз ссорились?

Ссора нередко приводит к разрушению отношений. Когда вы в последний раз кому-либо завидовали? Ведь зависть – это как маленькое гнилое пятнышко на яблоке. Кажется, ничего страшного, но некоторое время спустя яблоко сгниет. Бог предлагает выход: убрать всякую нечистоту из своей жизни.

ОБЛЕКИТЕСЬ В ГОСПОДА

«Облекитесь в Господа нашего Иисуса Христа...» (Рим. 13:14). Одна мама решила воспитывать своего сына так, чтобы он был порядочным, благо-разумным, любил чистоту. Она купила ему светлое пальто, так как думала, что в такой одежде он будет достойно себя вести. Уходя гулять, он брал с собой газету. Мама спрашивала его, где он был. Сын отвечал, что гулял на бульваре и читал газету. Прошло некоторое время. Мама проходила мимо детской площадки и решила посмотреть, есть ли среди детей ее сын. Все дети играли, испачканные, радостные. Она была счастлива, потому что ее сына среди них не было, ведь он в светлом пальто. Однажды женщина решила перевесить пальто, и когда взяла его, то обомлела. Она увидела, что подкладка была очень грязной. Мать спросила своего сына: «Что это?». Оказывается, он играл с ребятами во дворе, вывернув пальто наизнанку. Возвращаясь домой, он снова выворачивал пальто.

«ПРИДИТЕ КО МНЕ...»

Как облечься в Господа в это беспоконное время? Как пригласить Его в нашу жизнь? «Придите ко Мне, все труждающиеся и обремененные, и Я успокою вас; возьмите иго Мое на себя и научитесь от Меня, ибо Я кроток и смирен сердцем, и найдете покой душам вашим; ибо иго Мое благо, и бремя Мое легко» (Мф. 11:28-30). Иногда мы думаем, что и сами справимся с беспоконством и тревогой. Один мой знакомый признался, что не понимает людей, которые не могут побороть вредные привычки. Он считал себя сильным и волевым. Если ему надо было похудеть, он брал себя в руки и придерживался режима питания, занимался спортом. Какое бы он ни принимал решение, он сам мог это сделать. Мужчина считал, что это в его руках и власти. Потом возникло онкологическое заболевание, и это уже не было в его власти. Его здоровье и исцеление зависели от Господа.

Если мы на самом деле хотим духовно пробудиться, изменить жизнь, нам необходимо прийти ко Христу. Сложно ли это? Быть прихожанином церкви просто: когда мне надо, я приду. Однако есть те люди, кто пришел к Иисусу и остался с Ним навсегда. «...Ибо вы – храм Бога живого, как сказал Бог: „вселюсь в них и буду ходить в них; и буду их Богом, и они будут Моим народом“» (2 Кор. 6:16). Реально ли для нас быть храмом Бога жи-

вого? «Придите ко Мне» означает «вселюсь в них и буду ходить в них; и буду их Богом, и они будут Моим народом». Это лекарство от беспокойства и тревоги.

Когда в нашей жизни, мыслях, сердце, чувствах поселится Христос, Который действительно может забрать наши тревоги и решить проблемы, то мы получаем самое лучшее лекарство от беспокойства. Мы обретаем мир Божий, несмотря на то что вокруг или в нашей жизни происходит. Вот тогда можем сказать: «Все ко благу». Позвольте сегодня Богу войти в ваше сердце и сделать вас похожими на Него в словах, поведении, мыслях. Это – Его цель.

«ВОЗЬМИТЕ ИГО МОЕ...»

Однажды мы с детьми поехали в лагерь; там была конюшня. Мы сказали коневоду, что для детей нужны спокойные лошади. И я удивлялся, что дети могли себя по-разному вести с лошадью, но она продолжала идти спокойно, не проявляя своего нрава, непокорности.

Господь желает, чтобы я пришел к Нему и взял то, что Его: Его переживания о погибающих людях, тревоги о служении, на которое сложно уговорить братьев и сестер. Если не я, то кто?

В Англии в одной из бомбежек во время войны был разрушен храм. Там стояла статуя Спасителя, у которой были отбиты руки. Специалисты решили эти руки как-то прикрепить. Как они ни старались, они не смогли этого сделать. Тогда под этой статуей написали: «У Христа в этом мире нет рук, кроме твоих».

Почему Христос просит взять Его иго именно вас? Потому что в том месте, где Он вас поместил, у Него никого другого нет. Если вы дезертируете, то кто будет нести иго Христа?

Это может стать вашим лекарством от беспокойства. Тогда вы найдете покой своей душе. Сегодня я должен научиться у Спасителя.

Покой в душе появляется тогда, когда вы кому-то полезны. Это не купишь ни за какие деньги. В советское время я лежал в больнице. Медсестра разносила каждому пациенту таблетки в пластиковых стаканчиках. В моей палате было шестеро больных. Некоторые мужчины кичились тем, что не пили лекарств, а выбрасывали. Тогда у меня возник вопрос: зачем ты здесь лежишь? Иногда так бывает и со Словом Божиим: мы его не принимаем, не исследуем и не воплощаем в жизнь. Без Священного Писания мы не будем иметь покоя в душе.

Помните, что в это неспокойное время у нас еще есть возможность прорваться от духовного сна, быть водимыми Духом Святым, быть храмом живого Бога. Господь каждому из нас предлагает лекарство от беспокойства.

Святослав
Музычко

Бог нужен

Как нужен Бог тому, кто в Него верит, Как нужен Бог незнающим Его! Никто нужды той в Боге не измерит – Мы все во всем зависим от Него.

Бог нужен, нужен каждому на свете, Среди всех этих хлопотных дорог: Когда в беду попали наши дети, Когда болезнь внезапно сбита с ног.

Бог нужен в море, если там несчастье И помощь ниоткуда не придет... Бог нужен в воздухе, когда ненастье И потерял с землею связь пилот.

Когда твой друг в горах завис над бездной, А ты не можешь там ему помочь. Когда попытки выжить бесполезны – Метет пурга, а впереди вся ночь...

Бог нужен, когда шахту затопило, А там – твой самый близкий человек. Бог нужен, когда старость наступила И вдруг заметил, как короток век...

Бог нужен, когда хлеб в полях сгорает, А долгожданного дождя все нет. Когда тревога на душе терзает, А неизвестность все не шлет ответ.

Бог нужен людям в трудную минуту, Когда надежды в горе нет другой, Соломинкой той видится кому-то Бог, когда дно уходит под ногой.

И сколько раз летело в Небо злом: «О Боже, если Ты на свете есть...» Свидетельств много собралось об этом – Ответов Божьих никому не счесть.

Но иногда бывало слишком поздно, Ведь Бог до этого так долго ждал; И кто-то очень страшно, очень грозно Свое неверье на Земле пожал.

Не надо ждать, когда камин остынет, Когда цветы на холмик понесешь, Когда один окажешься в пустыне, Когда отчаянье в тебе, как нож.

Так хочется, чтоб к Богу приходили Не потому, что грянула беда, А потому, что Бога полюбили, Что власть Его признали навсегда.

И хочется, чтоб все могли осмыслить, Увидеть и прочувствовать, познать: Как нужен Бог! Как милостив Всевышний! Как хорошо Ему принадлежать!

Анна Вельх

ПАМ'ЯТЬ про...

Скільки потрібно часу, щоб забути людину? Час минає, у кожного свої турботи, радощі й переживання, своє оточення та пріоритети. Як правило, достатньо декількох поколінь і про людину вже забувають. Лише іноді її може згадати хтось із рідних, відновлюючи родинне дерево, переглядаючи старі фотографії чи слухаючи захопливі історії про своїх прадідів.

Останнім часом люди хочуть залишити про себе якомога довшу пам'ять. Нобелівська премія – це престижна нагорода. Її щороку вручають людям за культурні, академічні й наукові досягнення. Серед тих, хто її отримав, є такі люди, як Вільгельм Рентген, президент Ізраїлю Шимон Перес, російський учений Іван Павлов, фізик-теоретик Альберт Ейнштейн.

Мало хто знає, що Альфред Нобель був винахідником динаміту. У 1888 році під час лікування в Каннах помер старший брат Альфреда Людвіг Нобель. Тоді помилково одна із французьких газет замість некролога про Людвіга опублікувала некролог про Альфреда Нобеля. У заголовку було написано: «Торговець смертю мертвий!». Автор статті критикував Альфреда за його винахід динаміту та за багато смертей, котрі за цим послідували. Автор обурювався, адже Альфред Нобель казково розбагатів на тому, що винайшов шлях, як за короткий час знищити максимальну кількість людей. Винахідника називали «мільйонером на крові», «торговцем смертю» та «динамітним королем».

Прочитане вразило Альфреда Нобеля. Він був дуже засмучений та пригнічений. Проаналізувавши ставлення людей до нього, він вирішив, що після смерті хоче залишити про себе зовсім іншу славу. Альфред щиро бажав, щоб про нього пам'ятали не як про винахідника сильної зброї, а як про людину, котра присвятила своє життя досягненню миру на Землі.

Альфред Нобель

«Альфред щиро бажав, щоб про нього пам'ятали не як про винахідника сильної зброї, а як про людину, котра присвятила своє життя досягненню миру на Землі».

27 листопада 1895 року у шведсько-норвезькому клубі Парижа Альфред підписав заповіт, згідно з яким близько 31 мільйона шведських марок (сьогодні близько 472 млн доларів), 94 % його майна, повинні були піти на премії за досягнення в галузі фізики, хімії, медицини, літератури, а також за діяльність зі зміцнення миру на Землі.

Пам'ять тісно вплетена в наше життя, і Бог цьому надає величезного значення. Що пам'ятаєте ви? Які найяскравіші події вашого життя? Біблійні вірші спонукають нас пам'ятати про те, що для нас зробив Бог (див. П. Зак. 5:15; 7:18; 8:2; Івана 15:20; 16:4; Об'явл. 3:3). Чому? Бо пам'ять про минулі перемоги з Богом надихає на майбутнє.

Усім нам відома притча про блудного сина. У Луки 15:17 читаємо: «Опам'ятавшись, він сказав: Скільки наймитів мого батька мають у надлишку хліба, а я тут гину з голоду». В іншому перекладі Євангелія читаємо: «Прийшло на пам'ять йому». Саме пам'ять про батька, рідний дім та добре ставлення навіть до рабів, стала ключовою в кардинальному рішенні цього молодого чоловіка. Уявімо собі іншу картину: настав час згадати про свій рідний дім, а згадати нічого, бо там його ображали, не помічали та принижували. Упевнений, завершення історії було б зовсім інше. Проте, на щастя, у сина був добрий батько. Яка атмосфера у вашому домі? Чи хочеться туди повертатися вашій сім'ї, друзям, родичам?

Пам'ять тісно пов'язана з емоціями. Ми запам'ятовуємо не тільки факт, але й почуття та емоції, які ту чи іншу подію супроводжували. Кожна подія, людина чи предмет має властивість викликати асоціацію в нашому розумі. Наприклад, коли ми називаємо новонародженого, чим ми керуємося, вибираючи ім'я? Асоціаціями!

«Сергієм назвемо!» – говорить мама. «Ні», – відповідає тато.

Адже колись у школі був розбишака Сергій, котрий постійно ображав його, і він не хоче, щоб хтось, тим паче син,

нагадував йому про кривдника. Бо щойно він чує це ім'я, хоч яке б воно гарне не було, виникають почуття з минулого.

Коли ви чуєте слово «школа», які почуття у вас з'являються? Серце починає швидко битися або від того, як добре й радісно було, або від хвилювання, бо не хотів туди ходити.

Наша пам'ять тісно пов'язана з асоціаціями. Саме тому Бог радить нам не забувати досвіди та перемоги, пережиті з Ним у минулому. Це дасть сили для нових звершень у майбутньому.

Які асоціації викликає у вас ім'я рідних, дітей, співробітників? Що діти пам'ятатимуть про батьківський дім, коли його залишать? Чи бажатимуть повертатися туди? Ваша сім'я – місце, де вас підтримували, наставляли чи зневажали та знецінювали?

Багато молоді сьогодні залишає свої рідні церкви та їде на навчання, роботу й ходить на богослужіння в інші громади. Що залишаться у їхній пам'яті про рідну церкву? Це – те світле й затишне місце, де вони зростали духовно, чули Слово Боже, бачили добрі обличчя старших братів і сестер, відкривали для себе Бога, а може, зустрічали суворі, осудливі погляди та долали безкінечні конфлікти? Те, які асоціації про церкву залишаться в пам'яті молоді, може стати ключовим у їхньому духовному зростанні. **Хотілося б, аби церква була тим місцем, де кожен може отримати підтримку, духовне збагачення, приєднання до чуття голос Божий через проповіді.**

Якщо не все гаразд у вашому житті, якщо ви припустилися помилок, Бог дав вам час, аби прожити життя якісно і залишити після себе добру пам'ять. А найголовніше – бути записаним у Книгу життя!

Якщо ви бажаєте змін, щоб історію вашого життя писав Сам Бог, у вас є шанс щоранку почати спочатку. Скористайтеся ним!

Віктор Кононенко

ПЕРЕВОРОТ у душі

Щодня нам доводиться обирати. Певний вибір дається нам легко. Наприклад, які продукти й товари придбати в магазині. Хоч мені здається, що навіть такий вибір декому зробити складно, особливо якщо в супермаркеті велике розмаїття товарів. Напевно, усі ми бачили людей, які спантеличено стояли перед полицями, не знаючи, якому товару віддати перевагу.

Проте є значно серйозніші питання, пов'язані з вибором. Скажімо, де навчатися. Багатьом цей вибір дається складно, часто доводиться переглядати своє рішення, адже згодом виявляється, що це не та справа, якій людина хотіла би присвятити свої сили та життя. Або ще складніше – вибір супутника життя. Як тут не помилитися? Як обрати ту або того, хто справді є другою половиною?

Вибір – це частина людського життя. Багатьом людям складно робити вибір, тому що вони надто переймаються наслідками свого рішення. Чи справді мій вибір правильний? Можливо, мені потрібно було обрати інше? Дехто, постаючи перед вибором, виявляє надмірну нерішучість, боячись помилитися. Є жартівлива історія про Буриданового віслюка. В епоху Середньовіччя був філософ Жан Буридан. Кажуть, це він вигадав таку притчу, хоч цей образ був відомий ще з праць Аристотеля. Якось віслюк стояв перед двома оберемками сіна й не міг вирішити, з якого почати. Зрештою, він здох з голоду, так і не зробивши вибору.

НЕ БІЙТЕСЯ РОБИТИ ВИБІР!

Людині, вільній істоті, не личить просто плисти за течією. Кожен із нас покликаний робити вибір, зокрема й той, від якого залежить не лише земна, а й вічна доля.

Чому ж вибір дається людині нелегко? Бо вона не знає всіх наслідків заздалегідь. Щодо доленосного вибору на користь Бога, то тут боятися не потрібно, оскільки результат цього вибору цілком передбачуваний: людина здобуде справжнє щастя, мир і надію на майбутнє. Тому це єдиний правильний вибір, який має зробити кожен у своєму житті. Це – вибір, від якого залежить не лише якість нашого земного життя, а й вічна доля.

Я вдячний Богові за те, що свого часу Він допоміг мені зробити саме такий вибір. Колись я теж боявся. Мене лякав вибір світогляду, і я просто плив за течією, намагаючись бути, як усі. Це були радянські часи, і я, студент радянського вишу, чудово розумів, які

наслідки матиме вибір на користь Бога. Це означало свідомо поставити хрест на своїй освіті й майбутній медичній кар'єрі. Тоді християн в інститутах довго не тримали. Якщо дізнавалися, що хтось вірить у Бога й ходить до церкви, відразу ж відраховували. Вважали, що радянський лікар не може бути людиною віруючою, адже він – носій ідей марксизму-ленізму, прихильник матеріалістичної філософії, борець проти релігійного дурману та забобів. Саме такий портрет радянського лікаря нав'язували нам в інституті.

Звичайно ж, через таке ставлення до релігії в суспільстві мені було страшно зробити вибір на користь Бога. Так, я виріс у християнській родині, отримав релігійне виховання, але якоїсь миті зрозумів, що не живу, а граю, до того ж одразу дві ролі. Одна – це роль слухняного хлопця у власній родині, інша – роль світського юнака в інституті, такого, як усі, щоб ніхто не подумав, що я – віруючий. Я боявся, що мене відрахують.

У такій ситуації двоєдушності й невизначеності я перебував три роки. І це стало для мене настільки обтяжливим, що я ледь не впав у депресію. Усвідомив, що далі так жити не можна, треба робити якийсь вибір.

Хто я?

Основна моя проблема полягала в тому, що я не знав, хто я. А це питання дуже важливе для людини. Кожен із нас повинен усвідомлювати свою приналежність. Від цього залежать сенс і якість життя. Якщо людина цього не знає, життя стає тягарем. Я не міг визначитися, хто я – віруюча людина чи світська. Ця двоєдушність урешті-решт довела мене до розпачу.

Я вдячний своєму батькові, який, прекрасно мене розуміючи, який викликав на відверту розмову й сказав: «Синку, я тебе розумію, тобі потрібно просто визначитися. Якщо ти хочеш відчувати полегшення, зроби вибір, скажи чесно насамперед самому собі, хто ти. Ти повинен знати це, та й інші також. А так жити не можна. Ти безвільно пли-

веш за течією. Це негідно для молодого людини. Ти сидиш на двох стільцях. Сину, я прийму будь-який твій вибір. Ти вже дорослий. Це – твоє рішення». Я вдячний йому за те, що він не нав'язував мені конкретний вибір. Батько запропонував мені помолитися й у своїй молитві він просив Бога, щоб Сам Господь вплинув на мене й допоміг мені зробити крок у правильному напрямку. Це мене зворушило, я тоді теж помолвився. І це була щира молитва, а не формальна, із завченими змалку словами. Я просив Господа: «Боже, допоможи мені зробити правильний вибір, тому що я втомився від невизначеності, двоєдушності, від цієї подвійної гри».

І в моїй душі стався переворот. Не встигли ми встати з колін після тієї молитви, як я сказав: «Тату, я хочу прийняти хрещення». Він обійняв мене й зі сльозами промовив: «Ти зробив правильний вибір, Бог благословить тебе в усьому». Того року я охрестився. Це був 1975 рік, період розквіту воєнничого атеїзму. Яким вільним я себе відчув після того, як сказав Богові «так»! Першого вересня 1975 року я, студент четвертого курсу медичного інституту, ішов на навчання, і в мене вперше за весь час не було жодного страху й тягаря на душі. Чому? Та тому що я точно знав, хто я. В інституті я всім відкрито почав говорити про те, що я – християнин. І Бог справді благословив: я закінчив виш, отримав диплом і почав працювати за фахом, який люблю досі. Це – педіатрія.

Я б хотів, щоб кожна людина, яка стоїть перед доленосним вибором, обрала правильний шлях. Той, хто робить вибір на користь Бога, ніколи не шкодуватиме про це, адже, обираючи Господа, обирає нове життя, що веде у вічність.

Євген
Зайцев

Я знаю ПОТОК

«Потом привел он меня обратно к дверям храма, и вот, из-под порога храма течет вода на восток, ибо храм стоял лицом на восток, и вода текла из-под правого бока храма, по южную сторону жертвенника. И вывел меня северными воротами, и внешним путем обвел меня к внешним воротам, путем, обращенным к востоку; и вот, вода течет по правую сторону. Когда тот муж пошел на восток, то в руке держал шнур, и отмерил тысячу локтей, и повел меня по воде; воды было по лодыжку. И еще отмерил тысячу, и повел меня по воде; воды было по колено. И еще отмерил тысячу, и повел меня; воды было по поясицу. И еще отмерил тысячу, и уже тут был такой поток, через который я не мог идти, потому что вода была так высока, что надлежало плыть, а переходить нельзя было этот поток. И сказал мне: "видел, сын человеческий?" И повел меня обратно к берегу этого потока. И когда я пришел назад, и вот, на берегах потока много было деревьев по ту и другую сторону. И сказал мне: эта вода течет в восточную сторону земли, сойдет на равнину и войдет в море; и воды его сделаются здоровыми. И всякое живущее существо, пресмыкающееся там, где войдут две струи, будет живо; и рыбы будут весьма много, потому что войдет туда эта вода, и воды в море сделаются здоровыми, и, куда войдет этот поток, все будет живо там. И будут стоять подле него рыболовы от Ен-Гадди до Эглаима, будут закидывать сети. Рыба будет в своем виде, и, как в большом море, рыбы будут весьма много. Болота его и лужи его, которые не сделаются здоровыми, будут оставлены для скотины. У потока по берегам его, с той и другой стороны, будут расти всякие деревья, доставляющие пищу: листья их не будут увядать, и плоды на них не будут истощаться; каждый месяц будут созрывать новые, потому что вода для них течет из святилища; плоды их будут употребляемы в пищу, а листья на врачевание» (Иез. 47:1-12).

Это пророчество Бог дал пророку Иезекиилю в то время, когда у народа Божьего, казалось, не было светлого будущего, ведь он пребывал в плену. Именно тогда Господь дал удивительную весть надежды, что благословит не только народ, когда он вернется из вавилонского плена, но и землю, на которой они будут жить. Когда писа-

лось это пророчество, храм находился в руинах. Через Своего пророка Бог говорит, что храм будет восстановлен и определенные события будут происходить возле него.

На востоке от Иерусалима находятся Иордан и Мертвое море. Здесь, согласно пророчеству, будет отстроен храм. Справа от храма появится источник, который расширится и впадет в Мертвое море. Необычное в этом пророчестве то, что воды Мертвого моря «сделаются здоровыми». Сбылось ли это пророчество? В Библии сказано, что «у Бога не останется бессильным никакое слово» (Лк. 1:37).

Сегодня, когда смотрим на фотографии Мертвого моря, мы видим, что жизни в нем как не было, так и нет. В этом море невозможно утонуть. Концентрация соли настолько высока, что любой предмет, погруженный в него на длительное время, покрывается солью. Возьмите 70 мл воды, это треть стакана, добавьте туда столовую ложку соли с горкой, растворите ее и попробуйте. Эта пропорция передает лишь концентрацию раствора соли в этом море.

Мертвое море на 30 % состоит из поваренной соли и на 70 % – из хлорида магния, хлорида кальция и хлорида калия. Эта вода очень горькая на вкус. В этом море не рекомендуется долго находиться, потому что концентрированный раствор обезвоживает организм. **Мертвое море называется так не только потому, что там нет жизни, но и потому, что отнимает жизнь.** Сегодня Мертвое море умирает, уменьшаясь с каждым годом.

Данное пророчество не столько о Мертвом море, сколько о том, что израильский народ отстроит храм, когда вернется из вавилонского плена. Храм был возобновлен, но в современном Иерусалиме храма нет, потому что он был разрушен в 70 г. полководцем Титом. О каком тогда источнике может идти речь? Мы должны понимать это пророчество буквально или увидеть нечто большее?

Мертвое море

Почему Бог позволил БЫТЬ МЕРТВОМУ МОРЮ?

Мертвое море – чудо природы, но откуда оно появилось? Почему Бог позволил ему быть? О чем оно должно напоминать? Мертвое море – памятник того, что происходит с человеческим обществом, когда оно лишается Божьей милости, добровольно отвергает Божье присутствие и желает жить по своим законам, как поступали жители Содомы и Гоморры. Жители этих городов пожали последствия своих грехов, и Бог увековечил это с помощью географического памятника. Мертвое море – символ нашего мира.

Мир сегодня желает сделать себе имя. Современный мир привлекателен, как и Содом, ведь почему-то Лот выбрал жить именно в нем. Но жизни там нет. Сегодня, как и Содом, наш мир одержим материальной прибылью. Мертвое море также является источником дохода. Из него добывают соль и продают ее дороже нефти. Современный мир привлекателен тем, что многое обещает. Но грешный мир, как и Содом, и Мертвое море, не имеет будущего, он скоро себя исчерпает.

Мертвое море само не имеет жизни, но еще и отбирает жизнь. Многие люди, зная Истину, Иисуса Христа, увлеклись греховными ценностями современного мира, ушли от Бога и из Церкви. Они утверждали, что лучше устроятся в мире. Но никто еще не выиграл от того, что ушел от Бога. Это – вопрос времени. Достаточно чуть больше находиться в мире, как и в Мертвом море, и вы станете его заложниками, у вас пропадет всякая перспектива. Мертвое море – символ нашего мира, который хоть и привлекателен и обещает счастье и доход, но на самом деле не имеет будущего и способен отнять вечную жизнь.

СПАСЕНИЕ ЕСТЬ

Священное Писание говорит, что из этого мира есть путь спасения. «Ибо этот сын мой был мертв и ожил, пропадал и нашелся...» (Лк. 15:24). «Бог, богатый милостью, по Своей великой любви, которою возлюбил нас, и нас, мертвых по преступлениям, оживотворил со Христом, — благодатью вы спасены» (Еф. 2:4, 5). Посредством чего осуществляется выход человека из этого мира? Спасает человека вера в Бога, которая зависит от «слышания Слова Божьего». Ни один человек не может прийти к Богу, если не узнает, не услышит и не примет истины Божьего Слова.

Что способно, согласно пророчеству, оживить Мертвое море? Поток, берущий свое начало из святилища, из-под правой стороны жертвенника, то есть жертвенной смерти Иисуса Христа. Этот поток должен увеличиться, расти и впасть в море, которое получит надежду и будет способно ожить. Разве это пророчество не сбылось? Разве то, что сделал Христос, не дало шанса на жизнь многим, включая и нас?

Когда я впервые попал на библейские курсы Адвентистской церкви и начал слушать Слово Божье, оно меня настолько пленило, что я остался в этой Церкви. Был ли в вашей жизни человек, через которого живительная влага Слова Божьего достигла вашего сердца? Бог всегда использует людей, которые несут воду жизни.

ВОДА НЕ ТЕЧЕТ ВВЕРХ

Читая данное пророчество, мы можем заметить, что Иезекииль не смотрит со стороны на развивающиеся события. Господь повелевает пророку, чтобы тот зашел внутрь потока сначала по лодыжку, потом по колено. Зачем? Слово Божье сначала нужно ощутить в своей жизни, его нельзя понять только умом. Мы должны остаться созерцателями Слова Божьего или Бог ожидает от нас какого-то действия и участия? Что делать дальше? На нас, верующих, тоже лежит ответственность, поскольку не все люди знают о Спасителе, не всех еще достиг этот поток. Что этому мешает?

Я родился в городке, в котором было много озер и рек. В одном районе на одной из рек решили построить жилые дома. Много было средств потрачено, чтобы это осуществилось. Когда люди уже там жили, один мальчик увидел, что возле дома течет маленький ручеек, и начал его откапывать, прокладывая ему дорогу. Через несколько лет этот ручеек превратился в речку, ставшую насто-

«Никто еще не выиграл от того, что ушел от Бога. Это – вопрос времени.»

ящим бедствием того района, потому что она нашла себе тропинку и начала увеличиваться. Пришлось предпринимать необходимые действия, чтобы остановить этот поток.

Зависит ли от нас происхождение проповеди Евангелия? Нет, но мы можем приостановить поток. Вода не течет вверх и под лежащий камень. Читая о проповеди Иоанна Крестителя, мы можем заметить важные моменты: приготовьте путь Господу, прямыми сделайте стези Ему, всякий холм да понизится (см. Лк. 3). Возможно, у нас появилось слишком много китайской гордости. Вода не течет вверх. **Библия говорит: если мы хотим обеспечить Слово Божье свободное прохождение через свою жизнь, нужно уменьшить самомнение и гордость.** Они проявляются самыми разными способами и мешают, чтобы Благая весть достигла других людей.

ВАЖНОСТЬ ВЛИЯНИЯ СВЯТОГО ДУХА

На некоторые молитвы Бог отвечает всегда. «Если вы, будучи злы, умеете даяния благие давать детям вашим, тем более Отец Небесный даст Духа Святого просящим у Него» (Лк. 11:13). Мы очень нуждаемся в Святом Духе. Не стоит удалять это звено из нашей духовной жизни. Проповеди, услышанные нами, побуждают нас принять определенное решение, но даже это решение мы не можем принять без Духа Святого. В противном случае это будет формальная религия. Мы можем совершать добрые дела только тогда, когда сами находимся под влиянием Святого Духа. Этот дефицит присутствия Божьего Духа в нашей жизни сегодня очевиден.

В настоящее время многое не считается грехом. Сегодня подменяются понятия, хотя Библия говорит: «Не любите мира, ни того, что в мире» (1 Ин. 2:15). Нам необходимо влияние Святого Духа, чтобы Он напоминал нам о правильных мотивах в жизни.

Народ Божий сегодня продолжает страдать от последствий различных грехов. Но выход уже найден: это – Христос, Его прощение, очищение от грехов, если мы искренне раскаиваемся. Нам необходимо влияние Святого Духа, чтобы мы имели силу больше не возвращаться к греху.

Когда в нас действует Святой Дух, мы начинаем делать то, что угодно Богу, и не потому, что мы себя заставляем, а потому, что начинаем этого желать. Ревностно молитесь об обильном излитии Святого Духа, и вы увидите, как изменится ваша жизнь.

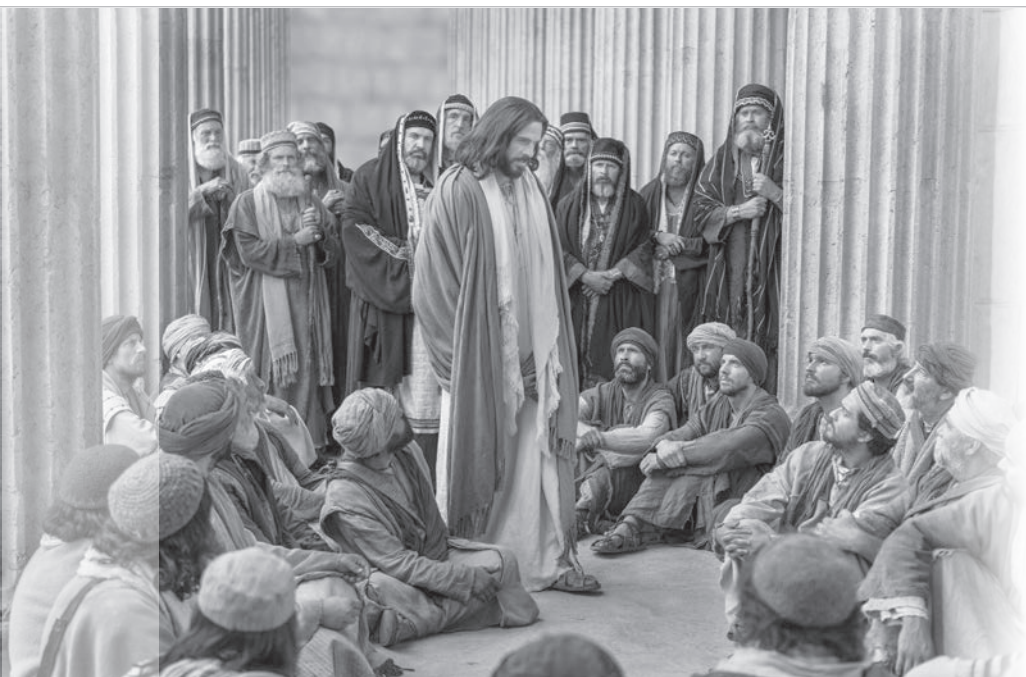

Рустем
Мухаметвалев

«Юні друзі, не проводьте час у компанії тих, хто може зробити вас нездатними для звершення чистої і святої роботи Божої. Не робіть перед незнайомими людьми нічого такого, що ви не захотіли робити перед своїми татом і мамою або що ви посоромилися би зробити перед Христом і святими ангелами».

Е. Уайт Свідчення для Церкви.
Т. 5. С. 398.

Взуття християнина

Без чого ми не можемо вирушити в далеку дорогу? Хтось скаже, що без телефона, карти місцевості, їжі, одягу, паспорта, води. Усе це частково правильно. Те, без чого ми не зможемо далеко піти, просте, але водночас незамінне – це зручне взуття. Коли чуємо фразу «вирушити в дорогу», ми ніколи не думаємо, що підемо босоніж.

Ми розуміємо важливість і необхідність зручного та якісного взуття в повсякденному житті. Та як наявність взуття стосується духовного життя? Ми, християни, знаємо нашу мету життя – поширення Євангелія. Ми досліджуємо Слово Боже, але чогось все ж таки нам не вистає, щоб іти у світ, до людей. Ми розуміємо, що не готові.

За часів Спасителя основним засобом пересування простих людей були їхні ноги. Лише заможні люди могли дозволити собі їздити верхи на коні, а колісники мали люди дуже багаті й високого статусу. Ісус не був багатий. Євангеліє описує лише один випадок, коли Христос не йшов, а їхав верхи на ослі, коли в'їжджав у Єрусалим. Решту часу Спаситель подорожував пішки. Він ходив з міста до міста, звичайно Євангеліє, навчав і зціляв. У Священному Писанні читаємо, що Божий народ мав бажання і був готовий слідувати за Христом, куди б Він їх не повів.

Апостол Павло перелічує елементи обмундирування, які Бог дає справжньому християнину. «*Отож, стійте, підберіться істиною, зодягніться в броню праведності, взуйтесь в готовність благовістити мир*» (Ефес. 6:14, 15).

Що означають слова «взуйтесь в готовність благовістити мир»? Господь

говорить: «Я можу вам дати все, чого ви потребуєте, для досягнення великої мети. Від вас залежить, чи ви одягнете те, що Я пропоную, та приймете все, що Я вам даю».

Апостол Павло написав Послання до ефесян приблизно в 62-му році н. е. в Римі. Він уже рік був ув'язнений і прикутий до римського солдата. Апостол щодня бачив, як римські воїни впевнено рухаються визначеним маршрутом і долають перешкоди на своєму шляху. Що ж допомагало їм це робити?

Римські воїни були взуті в сандалі, які міцно закріплювалися на нозі ремінцями до середини гомілки, тому вони впевнено рухалися вперед на ворога. Вони були добре підготовлені до бою, зокрема забезпечені якісним і зручним взуттям.

Тоді апостол зрозумів: як воїн повинен мати міцну основу на своїх ногах для того, щоб упевнено рухатися до мети, так і кожен, хто вірить у Бога, потребує твердої основи, що дозволить йому встояти в тяжкій духовній боротьбі проти світу.

У Священному Писанні «ноги та взуття» нерідко пов'язані з благовістям, Євангелієм. Порівнюючи віруючих у Бога з воїнами, які беруть участь у запеклій боротьбі, апостол говорить про мир з Господом, який відчуває солдат Божої армії. Коли приймаєш у серце Христа, душа наповнюється миром. Давньоєврейське слово *шалом* (мир), як і давньогрецьке *ейрене*, означало «благоденство, здоров'я, безпеку, процвітання». Тому Ісус, перед тим як відправити Своїх учнів проповідувати Благую вістку, багато часу проводив з ними, зрощував їхню віру, навчав і чекав, доки мир та впевненість у Божові поселяться в їхніх серцях.

Проводячи паралель зі взуттям, віділимо три основні етапи, що повинні відбутися в житті християнина, щоб він міг виконувати місію у світі.

Необхідно взутися. Боса людина – символ рабства. Перше, що робить батько при поверненні блудного сина, – дає йому взуття, сандалі. Немає сенсу взувати щось на мертві ноги, сподіваючись, що це взуття допоможе ходити. Аби звіщати Євангеліє іншим, ми маємо прийняти його самі, бути твердо переконані, в Кого ми віримо. Зважаючи на те, здорові ноги чи хворі, паралізовані чи зламані, якість ходи буде різною. Це відбувається тільки тоді, коли ми починаємо пізнавати Христа як особистого Спасителя. Дух Святий працює над нашим розумом і душею. Тому Христос не дає просто одяг праведності. У комплекті завжди йде взуття благовісті. Результат роботи Бога в нашому серці – зміна мислення та способу життя. Наше життя спрямовується не на блага цього світу і задоволення власних примх, а на небесні цінності. Людина починає бачити світ Божими очима.

Необхідно міцно закріпити взуття на нозі, щоб воно у важливий момент не підвело нас, не стало причиною травми. Зміцнившись у вірі, християнин перестає бути прив'язаним до цього світу. Він виконує свої щоденні обов'язки, але усвідомлює, що є щось цінніше та вище. Його життя наповнюється барвами, бо він покладає надію на Господа. У душі панує мир і радість навіть серед життєвих бур.

Мабуть, ваше серце після молитви неодноразово наповнювалося незбагненим миром і спокоєм, наче немає жодних проблем і переживань. Ваше оточення побачить, що у вас є Той, Хто дає сили зберігати спокій і самовладання навіть у складних ситуаціях.

Необхідно знімати у благоговінні взуття перед Богом. Ви зможете надіти взуття благовісті лише тоді, коли щоденно зніматимете у благоговінні перед Богом взуття та впокорятиметеся перед Ним. У вашій подорожі ви зустрінете різних людей, яким обов'язково захочете розповісти, які зміни відбулися у вашому житті й де джерело вашого миру, радості та любові.

Щоранку, виходячи з дому, не забудьте своє «взуття». «Ремонтуйте» його вдома, удосконалюйте, щоб Євангеліє звучало натхненно та переконливо. Нехай свідчення вашого життя буде промовистішим, ніж ваші слова. Якщо «взуття» буде якісним і зручним, вам не страшні складні шляхи, бо з Господом ви все здолаєте і здобудете перемогу.

Іван
Кривошея

КТО ОНА – ЖЕНЩИНА ВЕРЫ?

Кто она – дочь Царя?
Отче, Ты дал нам примеры
В Слове Своем не зря.
Господи, кто она, Марфа,
В куче домашних дел?
Или Девора, что храбро
Войско ведет среди стрел?
Кто она? Может быть, Анна?
Та, что от слез пьяна?
Или Раав, та, что тайно
В доме врагов ждала?
Женщина веры отважна
Или, как Руфь, скромна?
Голодно, холодно, страшно...
В поле стоит одна.

Боже! Листаю страницы,
Судьбы цариц и слуг.
Чувствую горечь блудницы,
С Евой берусь за плуг.
Прячу лицо у колодца,
Сына в камыш кладу,
В бликах палящего солнца
Спешно по дну иду.
Вот вся проказой покрылась,
Изгнана за упрек.
Вот с Магдалиной склонилась,
Плача, лежу у ног.
Вот я вслед за Иаилью
Смело за кол берусь.

Вот я в толпе, обессилив,
К краю одежд тянусь.
Каюсь с Вирсавией в спальне,
С Лией в слезах шепчу,
Возле Рахиль – в ожидании,
Возле Фамарь – кричу.
Рядом бегу с Авигеей,
Чтобы спасти семью.
Вот к трону шагаю робея,
Вместе с Тавифой шью,
Вот драгоценное масло
В горницу приношу.
Вот вся надежда угасла,
Я у столба дрожу.

Кто она – женщина веры?
Кто мне пример, скажи?
Те, что щедры и смелы?
Иль те, что скорбят в тиши?
Верит Сепфора, однако,
В ропоте Мариам,
Да и Ревекка без страха
Тайно плетет обман.
Сарра в шатре рассмеялась,
Богу помочь так старалась,
А нажила проблем.
Вот и Есфирь вся в бореньях:
Надо народ спасать.
Было нелегким решенье,
Выбор был – промолчать.

Все мы желаем корону,
Все мы на трон не прочь,
Только комфортную зону
Бросить потом невмочь.
Только б не вышло что хуже.
Мысли давили сильней.
Каждой из нас очень нужен,
Нужен свой Мардохей.

Кто она – женщина Божья?
Ею, Господь, стать возможно?
Господи, есть ли шанс?
Знаю: ошибки, паденья
Ты мог стереть из книг,
Нам описать откровенья,
Кто, чего, как достиг.
Но Ты не скрыл от нас правды,
Слабости прятать не стал.
Где же он, идеал?
Женщины все так похожи
И совершенных нет.

Я поняла! Вижу, Боже...
Вот же – меж строк ответ.
Точишь Ты нас и шлифуешь,
Грани ровняешь в нас.
Боже, Ты нас формируешь
В редкий цветной алмаз.
Каждой пришлось обучаться,
Как доверять Тебе.
Свойственно всем оступаться,
Встать же, увы, – не всем.
Встать и поверить по новой.
Встать и исправить путь.
Быть среди бури готовой
Парус свой развернуть.
И Ты к таким тянешь руки,
Шанс им опять даешь.

Плен, унижение, муки
Радостью обернешь.
Боль трансформируешь в силу,
Страх выжимаешь в смех.
Опустошаешь могилу,
В снег истираешь грех.
Каждой из нас дал не зря Ты
Свой уникальный путь,
Путь, на котором распяты
Будут неверие, суд,
Гордость, сварливость и ропот...

То, что стоит стеной,
Что не дает слышать шепот:
«Дочь моя, Я с тобой.
Знай, все под полным контролем,
Дух Мой тебя ведет,
Верь и предай Моей воле
Каждый свой поворот.
Верь, Я тебя не оставлю!
Буду в огне хранить!
Даже врагов Я заставлю
В пользу тебе служить».
Отче, Ты дал нам примеры
В Слове Своем не зря...
Может быть, женщиной веры
Стать смогу даже я?
Вот, я Тебе не мешаю
И говорю много раз:
Боже, себя доверяю –
Ты обточи алмаз!

«Сам Господь сделал нас разными – некоторых бедными, некоторых богатыми, чтобы все мы имели возможность совершенствовать свои характеры. Бог преднамеренно допустил, чтобы были бедные, – это нужно, чтобы испытывать, проверять и раскрывать, что у нас на сердце».

Э. Уайт. Рукопись 41. 1903 г.

«Християнська общительность слиш-ком мало поощряется в народе Божьем... Тот, кто замыкается в себе, не желает действовать, чтобы благословлять других посредством дружеского общения, теряет многие благословения, потому что благодаря взаимному контакту умы шлифуются и утончаются; общение с людьми дарит знакомства и завязывается дружба. Результатом которой является единство сердец и атмосфера любви, что вызывает одобрение у Неба».

Э. Уайт. Свидетельства для Церкви. Т. 6. С. 172.

«Стремление плотского сердца ведут вниз. Тот, кто общается со скептиками, сам скоро станет скептиком. Тот, кто предпочитает общаться с подлецами, сам непременно станет подлецом. Идти на совет нечестивых – это первый шаг к тому, чтобы стать на путь грешных и сесть в собрании развратителей».

Э. Уайт. Свидетельства для Церкви. Т. 4. С. 587.

люди, прозревшие для ДОБРА

В одной школе перестал ходить на занятия мальчик. Недельку не ходит, две... Телефона у Левы не было, и по совету учительницы одноклассники решили его проведать.

Дверь открыла Левина мама. Она была очень грустной. Ребята поздоровались и робко спросили:

– Почему Лева не ходит в школу?

Мама печально ответила:

– Он больше не будет учиться с вами. Ему неудачно сделали операцию. Лева ослеп и сам ходить не может.

Ребята помолчали, переглянулись, и кто-то из них предложил:

– А мы его по очереди в школу водить будем.

– И домой провожать.

– И уроки поможем делать, – перебивая друг друга, зашебетали одноклассники.

У мамы на глаза навернулись слезы. Она провела друзей в комнату. Вскоре, ощупывая путь рукой, к ним вышел Лева с повязкой на глазах. Ребята замерли. Только теперь они по-настоящему поняли, какое несчастье произошло с их другом.

Лева грустно сказал:

– Здравствуйте.

И тут со всех сторон посыпалось:

– Я завтра зайду за тобой и проведу в школу.

– А я расскажу, что мы проходили по алгебре.

– А я – по истории.

Лева не знал, кого слушать, и только растерянно кивал головой. По лицу мамы катились слезы.

После ухода ребята составили план: кто когда заходит, кто какие предметы объясняет, кто будет гулять с Левой и водить его в школу. В школе мальчик, сидевший с Левой за одной партой, тихонько рассказывал ему во время урока то, что учитель пишет на доске. А как замирал класс, когда Лева отвечал. Одноклассники радовались его пятеркам даже больше, чем своим!

Учился Лева прекрасно. Лучше стал учиться и весь класс. Для того чтобы объяснить урок другу, попавшему в беду, нужно самому его хорошо знать.

И ребята старались. А зимой они водили Леву на каток. Мальчик очень любил классическую музыку, и одноклассники ходили с ним на симфонические концерты.

Школу Лева окончил с золотой медалью, затем поступил в институт.

И там нашлись друзья, ставшие его глазами. После института Лева продолжал учиться и в результате стал известным математиком, академиком Понтрягиным.

Не счесть людей, прозревших для добра.

Лев Понтрягин –
великий математик
XX века

Не радує
ДОБРУ
ЛЮДИНУ
нещастя
навіть у ВОРОГА.

Какое **ТАЙНОЕ ЖЕЛАНИЕ** твоего сердца?

Мальчику по имени Иван от отца досталась любительская радиостанция. Его папа был дальнбойщиком и часто брал сына с собой в командировки. Это было лучшее время для Ивана. К сожалению, его отец попал в аварию и трагически погиб. Сыну было очень одиноко и тоскливо. В такие моменты он включал радиостанцию, общался с людьми, и от этого ему на душе становилось легче и светлее.

Однажды Иван вновь вышел в эфир и сказал: «Меня зовут Иван, кто-то меня слышит?». «Да, я тебя слышу...» – раздался голос мужчины. И началось общение. Мальчик спросил у него: «А чем вы сейчас занимаетесь?» Прозвучал ответ: «Я – дальнбойщик, водитель огромной фуры, везу груз в такой-то город...». Тогда Иван сказал: «Мой отец тоже был водителем фуры и часто брал меня с собой. Это было лучшее время в моей жизни. Но он погиб, и сейчас мне грустно и тяжело. Простите, что я отнял у вас время». Когда он уже хотел выйти из эфира, водитель попросил, чтобы мальчик дал ему свой адрес. Он записал адрес, и они попрощались.

Водитель ехал по дороге и думал об Иване. Ему было жаль мальчика, и он

хотел сделать ему что-то приятное. Город, где жил Иван, находился прямо на его маршруте. Купив для него подарок, дальнбойщик решил к нему заехать.

Удивительная картина открылась водителю, когда он свернул на улицу, на которой жил Иван: десятки фур стояли в очереди к дому мальчика. Оказывается, когда они были в эфире и общались, другие дальнбойщики, которые были настроены на ту же частоту, слышали весь этот разговор и приехали к Ивану, чтобы его поддержать.

Если люди, которые по своей природе черствы и скупы, способны поддерживать неизвестного мальчика, то тем более Отец наш Небесный слышит наши просьбы и молитвы. Ангелы небесные выстраиваются «в очередь» к нашим домам и сердцам, чтобы утешить и помочь, дать то, в чем мы действительно нуждаемся (Мф. 7:11). Никогда в этом не сомневайся!

О чем ты сегодня мечтаешь? Какое тайное

желание твоего сердца? Начни этот день с молитвы Небесному Отцу. Открой Ему свое сердце. Он обязательно услышит тебя, ведь ты – самое ценное, что у Него есть.

Желаем, чтобы в этом году ты получил ответы на свои молитвы и увидел исполнение твоего желания, твоей мечты!

ЖИЗНЬ со счастливым концом

«Господи, как же Ты велик!
Как же Ты все прекрасно устроил!»

Какие чувства вы испытываете, когда смотрите фильм, в котором разворачивается какая-нибудь драма? Например, главным героям мешают быть вместе или положительного персонажа сажают по ошибке в тюрьму. Атмосфера накаляется, вы сопереживаете героям, но все же помните, что этот фильм – со счастливым концом. И это снимает напряжение.

Примерно то же происходит в нашей жизни. У нее тоже есть Режиссер. Только мы – не зрители, а участники. Иногда в жизни бывают такие

проблемы, что, кажется, ты уже на грани отчаяния. Но надо верить, что Режиссер нашей судьбы предусмотрел счастливый конец. От осознания этой мысли на душе светлеет и становится гораздо проще в трудных ситуациях. Возможно, сейчас все плохо. Но я знаю, что обо мне заботится Господь. И Он, Творец неба и земли, знает, как решить мою маленькую в масштабах Вселенной проблему. И Он решает, причем так, что Его безграничной мудрости позавидовал бы любой самый успешный режиссер. Иногда жизнь

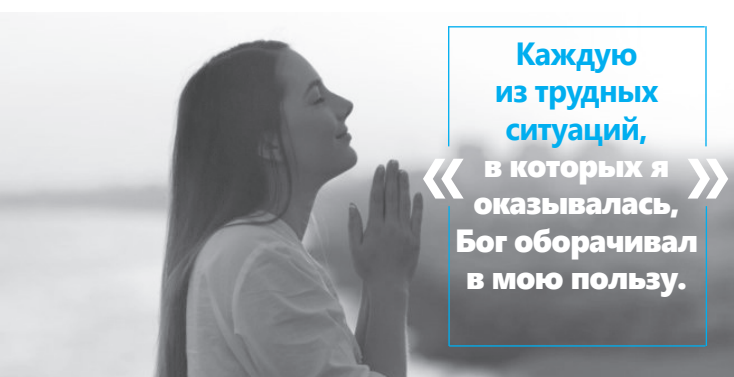
устраивается так, что я восклицаю: «Господи, как же Ты велик! Как же Ты все прекрасно устроил!»

В студенческие годы у меня часто возникали разные проблемы: нехватка денег, аренда жилья, отношения... Поначалу я волновалась, впадала в отчаяние,

чувствуя полное бессилие от того, что никак не могу решить очередную проблему. Потом поняла, что проблемы должен решать Господь, а я – всего лишь идти Ему навстречу. Через пару лет я уже с Ним стойко переносила невзгоды. За это время у меня накопилось столько опытов с Богом, Который решал мои проблемы, что я перестала думать о плохом. Нужно снова искать жилье? Ну что ж, подам объявление, обзвоню предложения. Господь уже все для меня приготовил, Он не оставит меня на улице. У этой истории будет свой «счастливый конец». Так и происходило.

Я стала намного спокойнее. Понимаю, что и сейчас в любой момент может произойти все, что угодно. Но знаю, что Бог выведет меня из этой ситуации. Более того, сделает так, что даже самые неблагоприятные обстоятельства обратятся во благо. Каждую из трудных ситуаций, в которых я оказывалась, Бог оборачивал в мою пользу.

**Анастасия
Иванова**

Каждую из трудных ситуаций, в которых я оказывалась, Бог оборачивал в мою пользу.

Вірте в БОЖЕ ЧУДО

На жаль, сьогодні існує ціла низка захворювань, перед якими навіть найновітніша медицина виявляється безсила. Іноді медики розводять руками, визнаючи, що зробили все можливе.

Одного разу юдейський цар Єзекія тяжко захворів, через що впав у депресію. «Тими днями смертельно захворів був Єзекія. І прийшов до нього Ісаї, Амосів син, пророк, і сказав до нього: «Так сказав Господь: Заряди своїм домом, бо ти вмиреш, а не видужаєш». А той відвернув обличчя своє до стіни, і помолився до Господа, говорячи: «О, Господи, згадай же, що я ходив перед лицем Твоїм правдою та цілим серцем, і робив я добре в очах Твоїх». І заплакав Єзекія ревним плачем... І сталося, Ісаїя не вийшов ще з середини міста, а до нього було Господнє слово, говорячи: «Вернися, і скажеш до Єзекії, володаря Мого народу: Так сказав Господь, Бог батька твого Давида: Почув Я молитву твою, побачив Я сльозу твою! Ось Я вилікую тебе, – третього дня зійдеш ти до Господнього дому!»» (2 Цар. 20:1-5).

Історія хвороби юдейського царя завершилася успішно. Цар жив ще 15 років, будучи зціленим від недуги, яка, здавалося б, приречла його на смерть. Ця історія – пряме втручання Бога в долю царя. Це – чудо та свідчення того, що дива трапляються.

ДІАГНОЗ НЕ ПІДТВЕРДИВСЯ

Багато років тому, коли я ще працював лікарем, моїй дружині поставили страшний діагноз – «злоякісна пухлина привушної залози». Біопсія це підтвердила. Першим про хворобу дізнався я. Мій колега привіз результати аналізів, зателефонував мені й сказав, щоб я спустився вниз (ми жили в багатоповерхівці). Він не наважився піднятися до нас, і тоді я все зрозумів. Отримавши висновок фахівців і прочитавши його, я почувався безпорадним. Мені стало дуже страшно, і я не знав, що робити. Я уявив собі, як піднімуся зараз у квартиру, зустрінуся очима зі своєю дружиною, і вона запитає про результати аналізів. Що я їй скажу?

У радянській медицині існував принцип нерозголошення інформації про онкологічне захворювання. Від пацієнта приховували страшний діагноз. Щоправда, доводили до відома родичів. Однак і родичі мали мовчати. Вважали: якщо хворий дізнається про страшний діагноз, то остаточно втратить віру в одужання й перестане боротися за життя. Віра, як відомо, важливий чинник на шляху одужання.

Я вирішив не обманювати й не приховувати, просто сказав дружині: «Валечко, лікарі теж можуть помилятися. Це ще не остаточний діагноз. Знаю випадки, коли діагноз не підтверджувався. Довірмося Богові. Господь покаже». Звичайно, вона не могла стримати сліз, їй було дуже страшно й важко. Однак потім виявилось, що перший діагноз усе-таки був помилковий, хоч його підтвердили майже всі лікарі консилиуму. Лише одна лікар-онколог, уважно розглядаючи мікропрепарат тканини, узяті під час біопсії, припустила, що це може бути рідкісний вид доброякісної пухлини. Як з'ясувалося, саме це припущення виявилось правдиве. Згодом цей діагноз підтвердили та призначили операцію, під час якої видалили залозу разом із пухлиною. Минуло вже понад 20 років, як дружину зняли з обліку в онкологічному диспансері. І дотепер у неї зі здоров'ям усе гаразд.

Стикаючись з невиліковним захворюванням, навіть якщо діагноз точний, рішення, як жити далі, приймаємо ми. Життя триває, і потрібно жити з надією на те, що може статися диво. Те, що трапилося в житті юдейського царя, – це реальність. Після Божественного втручання доля Єзекії радикально змінилася. Бог може втручатися в наше життя й сьогодні. Він готовий виявити милість і любов до нас. Своїх дітей, якщо ми зі щирим серцем звертаємося до Нього в молитвах. Я не раз був свідком Божих чудес, пов'язаних зі здоров'ям людей.

КОЛИ ЛІКАРІ БЕЗСИЛІ

Дружина пастора, який хрестив мене в м. Горькому 1975 року, ще молода жінка, теж одного разу почула страшну новину: рак молочної залози. І почалося: операція, метастази, друга операція, третя, метастази в головний мозок, хіміотерапія, опромінення... Жінка втратила волосся, схудла, виснажилася. І врешті лікарі визнали: «Ми в цій ситуації безсилі. Ми спробували всі доступні методи лікування. Як бачите, ніщо не допомагає».

Ви не повірите, але ця жінка жива й досі. Її давно зняли з онкологічного обліку. У неї відросло волосся, відновилися сили. При зустрічі з нею нікому навіть на думку не спадає, що ця жінка понад 40 років тому боролася з невиліковним захворюванням. Важко в це повірити. І як пояснити те, що трапилося? Це справді результат прямого Божого втручання в долю жінки, яка молилася сама й просила своїх братів і сестер по вірі молитися за неї та її здоров'я. І сталося чудо.

У ХВОРОБИ ПРИХОВАНЕ НАШЕ ДОБРО

Хочу розповісти історію мало відомого поета Івана Козлова, який у розквіті сил опинився прикутим до лікарняного ліжка. Його паралізувало, він не міг рухатися, ще й осліп. Що може бути гірше, ніж у молоді роки втратити здатність самостійно пересуватися й бачити світ? Утім, Іван Козлов з Божою допомогою знайшов у собі сили й далі жити повноцінним життям. Він почав писати вірші, які за своєю глибиною та внутрішньою духовною енергією незрівнянні. Вони дарують натхнення й наділяють життєдайною силою кожного, хто їх читає. Чому? Тому що народжені в серці, яке знає, що таке страждання, біль і розпач.

Пам'ятайте: Бог краще знає, що сприяє нам на добро. Важко змиритися з думкою, що хвороба може

послужити людині на користь, але хто знає? Іван Козлов свого часу визнав: те, що з ним сталося, – це Боже втручання в його долю. У такий спосіб Господь спас його для вічного життя. Можливо, якби це нещастя його не спіткало, він так і прожив би життя у світських задоволеннях, втративши вічність. Можливо, і в хворобі теж приховане наше добро?

Жодних нарікань

У нашому житті іноді відбуваються зустрічі, які залишаються в пам'яті назавжди. У мене багато років тому була така зустріч. Після закінчення медичного інституту я працював лікарем і звершував пресвітерське служіння в місцевій громаді. Якось пастор попросив мене відвідати одну літню жінку, яка вже давно не приходила на богослужіння до церкви через хворобу. Мені сказали, що в неї саркома ока. Вона жила сама, родичі чомусь відвідували її вкрай рідко. Коли я йшов до цієї жінки, мені було страшно. Я не знав, що говорити, як потішити її в цій біді. Ще молодий і здоровий, я за своє життя не зазнав навіть сотні частки страждань, які випали на долю цієї жінки. Вона цілком розуміла, що приречена.

Лікарі виписали їй додому помирати. Від ока вже нічого не залишилося, до того ж хвороба вразила й частину кісток черепа. Переступивши поріг будинку, я відразу відчув запах тіла, яке розкладається. Як лікар, я добре знав цей запах.

Жінка вийшла мені назустріч, і я побачив, що половина її обличчя обв'язана хусткою. Та коли ми зустрілися з нею поглядом, її єдине здорове око випромінювало таку радість, що всі мої страхи відразу ж розсіялися. Мені не потрібно було добирати слова, щоб якось її розрадити й підтримати. Говорила переважно вона. Однак не про свою хворобу, не про лікарів, які не змогли їй допомогти, не про родичів, які чомусь її забули. Жодних нарікань, жодного слова невдоволення. Ця жінка говорила про свого Бога, Котрого вона любить, і про те, як її любить Господь.

Я подумав: «Господи, як можна в цій ситуації, коли ти приречений, коли в тебе немає жодного шансу на одужання, говорити про те, що Бог тебе любить?» Однак ця жінка справді говорила про те, що відчувала. У її погляді було стільки надії та якоїсь неземної радості, що не я її, а вона мене, молодого й здорового, надихнула, підтримала та зміцнила у вірі.

Я йшов від неї з відчуттям, що за моєю спиною вирости крила віри. Під час нашої розмови я раптом відчув, що ця жінка живе вже іншим, майбутнім життям, яке Господь приготував усім, хто полюбить Його. Вона жила тим славним майбутнім, яке настане на цій грішній Землі, коли Господь прийде знову й покладе край злу, гріху, людському болю, стражданню, хворобам та смерті. Вона жила передчуттям світлої обітницї: «Він обітре кожну сльозу з їхніх очей, і більше не буде смерті, ні страждань, ні голосіння, ні болю, – вже більше не буде, бо перше минулося» (Об'явл. 21:4).

Живіть надією на чудо Боже, якщо не в цьому житті, то сподіваючись на час, коли будуть зцілені усі фізичні та душевні рани – у час Другого приходу Христа. Присвячайте кожен день для Його слави.

Евген
Зайцев

«Не слухай мене як людину. ДОВІРЯЙ БІБЛІЇ...»

Незвичайний шлях довелося мені пройти, щоб пізнати Бога. Вірю, що Господь знайшов мене і моїх рідних завдяки бабусиним молитвам. Вона завжди щиро молилася за всіх нас і говорила: «Вірю, що всі мої діти і внуки навернуться до Бога».

Я тільки зараз розумію, як колись Господь спонукав мене читати і слухати Його Слово. Одного разу, перебуваючи в скрутних життєвих обставинах, я взяла в руки Біблію і почала читати. Бентежило те, що багато чого я зовсім не розуміла і намагалася знайти собі виправдання. Думала, що Біблію писали й переписували, тому що більшість людей не живе так, як написано у Слові Божому. Тривожили різні запитання. «Якщо Бог справді є, то я Його маю слухатися, але як? Біблія пише не про те, що я знаю», – роїлися в голові думки. Найбільше бентежила істина про суботу. Вирішила, що обов'язково маю знайти відповіді на болісні запитання душі. Зараз розумію, що в тому була Божа любов і велика робота Духа Святого над моїм упертим серцем. Шукаючи в Біблії тексти, все ж таки сподівалася, що знайду заперечення суботі, але Боже Слово непереможне.

Одного разу я зустріла людей, які давно вивчають Біблію і дотримуються суботи. Це були пастор Церкви АСД Свиденко Петро та його дружина Світлана. Хотіла почути їхні аргументи щодо суботи. На кожне моє запитання вони відповідали словами з Біблії. Якось Петро Якович сказав: «Ти не слухай мене як людину. Усе шукай у Слові Божому». Мене вразили ці слова і те, що вони не намагалися мене переконати, навіть не запросили до своєї церкви. Це була зима 2000 року. Згодом я вирішила, що зателефоную до них і запитам, чи можна прийти до їхньої церкви на богослужіння.

Пам'ятаю першу проповідь. У моїй душі вирував вулкан. Хотілося обійняти весь світ і сказати про те, що я знайшла істину. У червні 2000 року я приймала хрещення, а разом зі мною були мої батьки і сусідка. Через декілька місяців уклала завіт з Богом дружина мого брата. Згодом на бік Бога став і мій брат. І зараз наші діти також з нами в церкві. Слава Богу за Його безмежну любов, терпіння та милість. Сила молитви велика! Пам'ятаймо про це!

Алла Потапенко

Хочу поділитися своїм першим досвідом. Улітку, коли вирішила укласти заповіт з Господом, за два тижні до хрещення, я потрапила до лікарні з різким болем у нирках. Напади зупинили крапельницями, але біль не вщухав. Точний діагноз поставити не могли, бо прилад УЗД вийшов з ладу. Тому прописали ліки та сказали зробити УЗД в іншому місці. Та чомусь не вдавалося поїхати, а біль усе допікав...

У день хрещення, коли прийшов час приймати ліки, я взяла їх у жменю і помолилася: «Боже, сьогодні в мене особливий день. Я укладаю заповіт із Тобою. Якщо хочеш, зціли мене. Вірю, що Ти це можеш. Залишаю ці ліки на холодильник. Чекаю від Тебе відповіді». Не прийнявши ліки, я пішла.

Церква організувала урочисте служіння хрещення. Однак мені докучав біль. Ось і моя черга заходити у воду. Відбулося! Я вийшла з води з думкою, дивуючись: «Не болить». Нирки більше не боліли. Моє серце наповнилось вдячністю Богу.

У кожній людині свої взаємини з Господом. Тож нехай ця історія вкотре запевнить нас у тому, що Бог – реальний!

Алла
Потапенко

ПРИТОРМОЗИ!

Я ехал из другой страны в Украину на машине и вдруг услышал голос: «Притормози». Дороги в Европе очень хорошие, тем более это был автобан. Но голос снова сказал: «Притормози! Остановись!». Я подумал: «Почему? Зачем? Автомобиль едет отлично, опасности впереди не видно. Еду я рано утром, машин мало». Однако настойчивый голос повторил: «Притормози!». И я решил сбавить скорость автомобиля, ведь если несколько раз слышал голос, дающий такой совет, значит это Бог говорит. Я сбавил скорость со 120 км/час до 60 км/час. И вдруг увидел, как дорога из черной стала красной. Оказывается, накануне в этой местности прошел дождь и на трассу вымыло глину. Опытные водители знают, что глина подобна льду. Когда я ехал 60 км/час, мой автомобиль потерял управление, но не слетел с трассы. Тогда я подумал: «А что было бы, если бы я не послушался совета Бога и ехал со скоростью 120 км/час?» Я остановился и поблагодарил Господа за сохранение моей жизни.

Научитесь слушать Бога, Его подсказки, ответы и предостережения и реагировать на них.

Евгений Ващинин

Ти перебуваєш там, де МАЄШ БУТИ

Життя – це ланцюг подій, які постійно змінюють одна одну. І ці події не завжди приємні. Іноді вони такі, що змушують нас кричати до Неба в молитві зі словами: «Допоможи, Господи! Це якась помилка. Чому я маю через це проїти?» І часто ми запитуємо: «Коли це закінчиться, Боже?!»

Проте, переживаючи один із таких досвідів, я пересвідчилася в геніальності Бога та Його нескінченному задумі мене змінити. Змінити не для того, щоб зламати гордість чи показати Свою велич, але для того, щоб прожити зі мною більше, ніж земне життя.

Це сталося тоді, коли я приїхала на роботу після закінчення навчання в університеті, сповнена сил, енергії та натхнення стати найкращим учителем у світі. Мене забезпечили всім: кабінетом, кількістю годин, що значно перевищували ставку, і п'ятим класом з 30 учнями, якими я мала опікуватися як класний керівник. Оскільки я була не місцева, мене навіть забезпечили житлом. Одна проблема – це було не окреме житло, де ти можеш відпочити після насиченого робочого дня, а кімната у квартирі, де проживала молодша господиня.

З перших днів я помітила, що темпераменти в нас різні. Вона була холериком, якому час від часу треба гучно виплеснути свої

емоції, що мене не дуже тішило. З часом ситуація ускладнилася, адже вона, звикнувши до мене, повернулася до свого звичайного життя, яке включало такий розпорядок дня: довгий ранковий сон, похід до магазину в обідній час за алкогольними напоями, повернення додому, довгі посиденьки на кухні, плач, спів, крики, знову плач до пізньої ночі та знову довгий ранковий сон.

Мене ця ситуація лякала. Я не могла спати вночі, не хотіла повертатися додому з роботи. Щодня я шукала можливості змінити житло. У школі говорили, що є службовий гуртожиток, але треба почекаати, доки звільниться якась квартира. Щоночі я молилася, щоб Бог якомога швидше прислав господиню. Пізніше я дізналася причину її неадекватної поведінки.

Ця молода жінка втратила свого чоловіка в аварії. Його збила машина на її очах. Через стрес вона втратила дитину, яку тоді носила під серцем. Я не могла уявити весь жах такого життєвого повороту, співчувала їй, проте і прийняти такі нервові розлади я не могла, ►

«Если ты удержишь ногу твою ради субботы...»

Моему сыну было лет 12-13, когда он сильно захотел иметь хороший велосипед. У него был старенький, а у друзей – скоростные. Конечно, друзья давали ему покататься, но это было не то.

Был август месяц. Мы приехали из детского христианского лагеря, где я занималась с детьми, а сын мне очень помогал. К этому времени отпускные деньги были уже на исходе. Сын понимал это и не просил нового велосипеда, но постоянно заходил на интернет-сайт, просматривал объявления о велосипедах. В его копилке было около трех тысяч гривен, но этого мало для качественного скоростного велосипеда.

Наступал вечер пятницы. Сын снова зашел на сайт с объявлениями и увидел новый красно-черный велосипед из Европы – и всего за шесть тысяч гривен. «Мама, давай у бабушки попросим взаймы денег на велосипед», – попросил сын. «Да, конечно, только уже скоро суббота начинается, поэтому не время решать такие вопросы.

Доверимся Богу. Молись, если это твой велосипед, то Господь оставит его для тебя. Давай останемся верными Богу и субботу проведем в покое», – ответила я.

Наступило воскресенье. Я спросила сына: «Ты молишься о велосипеде?» Он ответил, что молится. А в моей голове крутились мысли: «Ничего не получится, такой велосипед уже кто-то купил». В понедельник на работе я несколько раз звонила по тому объявлению, но никто не отвечал.

Пришла домой вечером, и сын спросил меня: «Мама, ты звонила? Я молился. Давай еще раз позвоним?!» Я снова набрала номер телефона без всякой надежды. Вдруг услышала в ответ бархатный мужской голос: «Нет, велосипед еще не продан. Могу к вам его привезти, чтобы вы посмотрели, подходит ли он вам». «Как?! Неужели никто не звонил и не спрашивал?» – удивленно спросила я. «Звонили, но мне было некогда, а теперь я освободился и могу даже сам его привезти к вам», – объяснил владелец велосипеда. ►

адже потребувала спокою та відпочинку після робочого дня.

І ось, вкотре плачучи в телефонну слухавку мамі й жалючись на те, що вже другий місяць не можу спокійно спати, очікувала почути щось на кшталт: «Так, дуже погана жінка. Зовсім не думає ні про себе, ні про ближніх!». Та натомість я почувала: «Ти маєш її полюбити...».

Важко уявити, як складно мені було слухати такі слова, які ранили мою душу. Господиня квартири мені жити не дає, а я маю її полюбити? Проте мамині слова чіткою думкою осіли в моїй свідомості. І Дух Святий діяв у моєму серці. Я почала розмовляти з нею, проводити час. Спочатку через силу, потім байдуже, а згодом я впіймала себе на думці, що ця жінка, яка втратила сенс свого життя, стала мені близькою. Я розповідала їй, як минув мій день, ходила з нею до лісу на прогулянки та слухала історії з її життя. І мені це подобалося. Вона оселилася в моєму серці, і я дозволила Богові виявити до неї Свою любов через мене.

Провівши канікули в батьків, я поверталася на роботу. У дорозі пролунав телефонний дзвінок. Це був директор школи, який повідомив, що мені дають житло в гуртожитку, своє, окреме. Я подивилася у вікно і зрозуміла, що перебування саме з такою людиною було потрібно не так їй, як мені. Саме я мала пройти через це, щоб великий Бог мав можливість змінювати мене, удосконалювати мій характер, готувати для вічного життя. Прощаючись з тією жінкою теплими обіймами, я зрозуміла: **ти завжди перебуваєш там, де маєш бути! І там ти знаходишся для того, щоб Бог зробив із тебе Свою дитину, яка відображає Його характер.**

Віталіна
Кононенко

Когда счастливый сын проверял свой велосипед мечты, я рассчиталась с продавцом. А он мне вернул тысячу гривен на регулировку велосипеда. **Вот чем делает нас Бог, когда мы принимаем решение остаться Ему верными в субботу. Господь благословляет и отвечает на искренние молитвы.**

Ирина Кулагина

Знімає кайдани з вас САМЕ БОГ

Мені було 28 років. Я була однією з тих, хто говорить: «Мені не потрібен ваш Ісус». Проте це тривало до одного прийому в лікаря, коли мені сказали: «У вас великі проблеми зі здоров'ям. Потрібно переходити на здоровий спосіб життя. Насамперед потрібно кинути курити – сьогодні. А далі поступово змінювати свій спосіб життя».

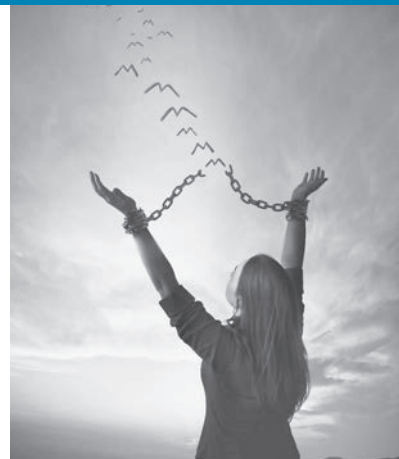
Я була збентежена, але кидати курити, отже, кидати. Ось тільки закінчу блок цигарок... Блок цигарок закінчився. Пачка, куплена «востанне», також. На роботі я перебувала в стані постійного стресу. Ще одна пачка викурених цигарок. Потім ще. Далі – декілька відразу. Це схоже на те, коли людина, перед тим як сісти на дієту, наїдається так, наче востаннє бачить їжу. Так і я курила стільки, скільки не курила за вісім років свого досвіду тютюнокуріння.

Я вирішила, що спочатку перейду на вівсянку й парові овочі, перестану вживати алкоголь, а вже потім кину курити. План швидко зрозумів мій лікар, оскільки показники аналізів не змінювалися. Він тільки хитав головою: «Ти ж знала про свої проблеми з дитинства. Навіщо потрібно було починати курити?»

Я не могла кинути курити, просто не могла. Це жахливо обтяжувало і руйнувало мене зсередини. Хто колись мав будь-яку залежність, може мене зрозуміти. Це жахливе відчуття, коли ти, доросла й розумна людина, не можеш себе контролювати, адже воля ніби паралізована, і ти робиш не те, що повинна. Кожна цигарка викликає муки совісті, але при цьому неможливо відмовитися. Тебе наче прив'язали. Я знала, що багато людей кинуло курити зусиллям волі, і від цього мені ставало дедалі гірше.

Одного разу ми розмовляли з другою. Я сказала їй: «Більше не можу». Вона відповіла: «Я знаю, Хто може допомогти». І подруга говорила не про нарколога або ворожок, а про Бога, до Якого пропонувала звернутися.

Тоді мені не було чого втрачати. Я була розбита. Зруйнувалися всі мої «я все можу» і «я сама», а разом з ними переконання, що мені не потрібна допомога згори. Я сильно її потребувала. У моїй пачці залишалася остання цигарка. «Якщо і це не допоможе, піду до магазину вранці», – сказала я і стала на коліна. Я заплакала і вперше в житті молилася Богу. Раніше думала, що так роблять тільки ті, хто стоїть на порозі смерті. Та пізніше зрозуміла, що є й інші ситуації, у яких людина, раніше сильна і незалежна, може відчувати, наче вона

в кайданах. Я просила Бога допомогти: «Це – питання мого життя». Я просила прощення за всі мої «Ісус мені не потрібен», які були сказані. Я визнала, що потребую Господа. Наступного дня я кинула курити.

Це сталося непомітно. Мені здавалося, що буде миттєве втручання Бога в мою проблему і я кричатиму всім навколо, що я більше ні від чого не залежна. Проте я прокинулася з думкою, що нічого не вийшло. Пішла у ванну, потім гуляла із собакою. У голові була думка: «Треба піти за цигарками», – але я поспішала на роботу. Потім був обід, далі – прийом у лікаря. Коли я шукала в сумці паспорт на вході в клініку, побачила пачку з однією цигаркою. Мене наче вдарили по голові. На годиннику була третя година дня. Я не курила весь день! Я думала, що в мене немає цигарок, і тому весь день змогла обходитися без них. Саме тоді я ледь не розплакалася просто в коридорі лікарні. Саме тоді я переможно сказала лікарю: «Я кинула». Саме тоді я повірила в Бога. Після цього я більше не курю.

Я хочу звернутися до тих, хто має будь-яку залежність. Я знаю це відчуття, коли зв'язані руки, знаю, що таке параліч волі. Пам'ятаю, що відчуваєш, коли котишся в прірву. Тоді здається, що ніщо не допоможе, що ти так і помреш – нещасною, безвольною і хворою.

Я знаю, Хто може вам допомогти. Бог, навіть якщо ви відкидали Його все ваше життя, здатний звільнити вас від залежності. Це потребуватиме від вас довіри і сил, але знімає кайдани з вас саме Бог. «Усе можу в тому, хто мене зміцнює, – в Христі» (Филп. 4:13).

Спробуйте. Залиште ваше «я сам/сама», тому що це не працює. Довіртеся Богу в молитві – і незабаром ви відчуєте, як прекрасно бути вільним.

Наталія К.

Будь добрим зі всіма

Одного разу до вчителя прийшов юнак і попросив дозволу займатися з ним.

– Навіщо це тобі? – запитав учитель.

– Хочу стати сильним і непереможним, – відповів юнак.

– Тоді стань таким! Будь добрим зі всіма, ввічливим та уважним. Доброта і ввічливість принесуть тобі повагу інших. Твій дух стане чистим і добрим, а отже, сильним. Уважність допоможе помічати найтонші зміни. Це дасть можливість уникати зіткнення, а отже, перемогти в поєдинку, не вступаючи в нього. Якщо ж ти навчишся уникати зіткнень, ти станеш непереможним.

– Чому? – запитав юнак.

– Тому що тобі не буде з ким боротися.

Юнак пішов, але через певний час повернувся до вчителя.

– Що тобі потрібно? – запитав той.

– Я прийшов поцікавитися вашим здоров'ям і дізнатися, чи не потребуєте ви допомоги...

Тоді вчитель взяв його учнем.

Якщо ви бажаєте пожертвувати кошти на розвиток газети, можете це зробити через банк.

Отримувач: УУК АСД

Код ЄДРПОУ 19350731

IBAN:

UA753808050000000026006149457

МФО 380805

Банк: ПАТ «Райффайзен Банк

Аваль» у м. Києві

Призначення платежу:
добровільні пожертвування

ХТО ТИ: СКЛЯНКА чи море?

Один чоловік завжди відчував себе пригніченим через різні життєві труднощі. Якось він поділився цим зі своїм другом: «Не можу більше! Життя стало просто нестерпним!» Друг узав пригорщу попелу, вкинув у склянку з чистою водою та сказав:

– Це – твої страждання.

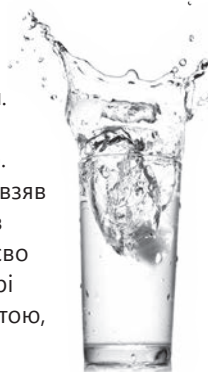
Вода в склянці вмиль стала брудною й мутною. Друг вилив її. Тоді знову взяв пригорщу попелу і кинув його в море. Попіл миттєво розчинився, а вода в морі залишилася такою ж чистою, як і до того.

– Бачиш? – запитав друг. –

Щодня ти повинен вибирати: бути тобі склянкою чи морем.

У нашому світі багато збентежених сердець, переляканих душ, заморожених почуттів.

Найбільше сьогодні бракує відваги. Тут не йдеться про нерозважне зухвальство чи безоглядність, а про відвагу, яка допомагала б кожну проблему зустрічати словами: **«У Бога є розв'язання моєї проблеми. Я шукаю Бога – і відповідь прийде».**

Актуально. Ґрунтовно. Доказово. Толерантно.

Інтернет-книгарня

BOOKSON

**КНИГА У ВАС ВДОМА –
ЗА ОДИН КЛІК**

+38 (099) 45-595-45 shop@bookson.com.ua www.bookson.com.ua

Щомісячна газета
«Адвентистський вісник»
видає Церква АСД
в Україні

Директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва «Джерело життя» Лариса Качмар
Відповідальний редактор газети «Адвентистський вісник» Лідія Власик
Редакційна колегія: С. Носов, В. Велечук, Г. Безкровний
Над номером працювали: Л. Шаповал, І. Корещук, О. Мехоношина
Дизайн та верстка: Т. Романко

Адреса: 04071, Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10–А
dzherelo@ukr.net

www.lifefsource.com.ua
тел. (044) 467-50-72

Газета виходить у перших числах кожного місяця. Розповсюджується через конференції.